

lovgivningen, maa jeg forvare mig imod, at jeg skulde være blandt de Medlemmer, som mene, at dette Grundlag er ubrugeligt. Jeg siger tværtimod, at det er et Grundlag, som er meget brugeligt, og som der meget godt kan arbejdes paa, og derfor jeg skulde kunne komme til at stemme for en Dagsorden — hvilket jeg nu ikke kommer til idag i det Mindste — skulde det være for en, hvori der indeholdtes en Opfordring til Regjeringen om at fremkomme med et Lovforslag paa Grundlag af det foreliggende. Dagsordener ere i Øvrigt noget i og for sig Betydeligt at vedtage og forhandle om. Det er Noget, vi have hørt saa ofte, at, naar der saa siden, nogle Aar efter fremkommer et Lovforslag, som er fremkaldt ved en Dagsorden, da kommer der meget forskellige Meninger frem derom. Som oftest paaftaar Ministeriet, at det Lovforslag, som det nu forelægger, er bygget paa Grundlag af den motiverede Dagsorden, medens mange Medlemmer paaftaa, hver paa sin Vis, at det er en fuldstændig Misforstaaelse. Jeg skulde nu feile meget, om der ikke ogsaa i dette Tilfælde vil kunne blive en Misforstaaelse, naar den høitærede Minister saa bestemt, som han har gjort det i Gaarsmødet, har erklæret, at det foreliggende Forslag er aldeles ubrugeligt som Grundlag. Jeg kan for Øvrigt ikke forstaa, hvad det er for et Grundlag, der skal bygges paa. Der forhandles jo her blot og bart om en Forandring i Kvakfælverlovgivningen; Grundlaget for dette Forslag er jo altsaa den gamle Kvakfælverlovgivning, hvori dette Forslag gjør Forandring, og naar ærede Medlemmer havde Villie, som de have Evne, saa skulde det være betydeligt, om de ikke skulde formaa endnu i denne Samling at give et saadant lille ukyldigt Forslag en Form, som vi kunde være tjente med, og jeg synes, at navnlig for Landstingets Vedkommende kan Liden ikke indeholde nogen Undskyldning. Landstinget har virkelig ikke for meget Arbejde, jeg synes endog, at det kunde være en Nydelse at faae noget Mere at bestille, saa det forekommer mig ikke, at der er Noget at spare i den Henseende. Men lad det nu være, som det vil, saa tror jeg dog, at den Tid, som vil medgaa, inden vi faae en Forandring i de bestaaende Forhold, vil blive overmaade lang. — Jeg kan her ikke Andet end komme til at tænke paa en Udtalelse for nogle Aar siden af en æret Landstingsmand, som nu er død og borte. Han udtalte ved en Leilighed, at den sikreste Veiledning og det, som var det mest Betyggende at bygge Love paa, var Folkets Sæder og Skikke og det, som Folket egentlig selv havde taget i sin Haand. Heri tror jeg nu, at vi have et sikkert Kjendemerke paa, at vi trænge til en Forandring i den Retning, som det foreliggende Lovforslag gaar i, thi Folket har virkelig taget denne Sag i sin Haand, det bryder sig ikke om Lovgivningen, og det kan ogsaa siges, at Lovgivningen paa

dette Omraade slet ikke bliver praktisk overholdt af Autoriteterne. Der er altsaa fra begge Sider en stiltiende Tilfjendbegielse af, at hvad der foretages udenfor Loven, paa en Maade er berettiget, og saa forekommer det mig at være demoraliserende at udfylde en saadan Reform, som fra alle Sider maa anerkjendes for at være paastrængende nødvendig. — Jeg for mit Vedkommende kan altsaa ikke stemme for nogen motiveret Dagsorden, men maa fremdeles fastholde som min personlige Overbevisning, at Landstinget bør lade denne Sag gaa til 2den Behandling og til et Udvalg, hvor den kan komme til nærmere Forhandling, og hvorved Regjeringen kan faae et Blik om, hvad Landstinget egentlig vil i denne Sag, i alt Fald langt bedre end ved de Forhandlinger, som nu ere foregaaede. Dermed skal jeg anbefale at lade Sagen gaa til et Udvalg, idet jeg kun skal tilføje, at, skulde jeg stemme for en Dagsorden, saa skulde det naturligtvis være for den, som blev sidst indbragt, men heller ikke for den vil jeg stemme.

Bloug: Det ærede 5te Medlem for 2den Kredts (Haffner) syntes før at udele det ganske vist mektigste Omflag, som for 5 Aar siden skete her i Thinget i en Sag af lignende Betskaffen, fra den Maade, hvorpaa Ordføreren havde behandlet Sagen. Jeg var den Gang Ordfører, og jeg skal give det ærede Medlem fuldkommen Ret i, at jeg som saadan havde en ikke ringe Betænkelighed ved som Lægmand at gaa ind paa hele dette Spørgsmaal; men den Tvivl, som jeg kan have udtalt som Ordfører — hvormegen det var, husker jeg ikke, og jeg har ikke mine Utringer ved Haanden — vil den ærede Landstingsmand alt finde udtrykt i Udvalgets Betænkning, ja, han vil endogaa kunne finde Betænkeligheder udtalte af min ærede Sidemand, der den Gang var Justitsminister. Hos mig er denne Tvivl om, hvorvidt vi, som ere Lægfolk i denne Sag, kunne magte den, og hvorvidt det ikke ligefrem er vor Pligt at overlade den til Regjeringens Omsorg med sagkyndig Bistand, voiet i Aarenes Løb, og jeg vil ikke være med til at gentage Forsøget, hvad enten det denne Gang maaste vil lykkes bedre eller slettere end sidst. Jeg vil slutte mig til den Dagsorden, som er stillet af det ærede 9de kongevalgte Medlem (Norsjörn-Teilmann), fordi det er den stærkeste, og fordi jeg ikke ser rettere, end at den høitærede Minister meget godt kan tage imod den, men jeg vil dog tilføje en Bemærkning angaaende den høitærede Ministers Utringer igaar. Det gjorde mig ondt, at han var saa overbevist om Nødvendigheden af at bevare Sundhedskollegiet. Jeg har slet ikke Noget imod Sundhedskollegiet som saadant, som en rent raadgivende Autoritet, og jeg indrømmer villig, at mange af vore bedste lægevidenskabelige Kræfter findes samlede deri, men vi have dog